

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Ë Ë **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 9733/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

19 Μαΐου 2005

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 19.5.2005

(υπογραφή) S. QUESADA – Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση Ë Ë **κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο*,

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. ΤΥΛΚΕΝΣ,

Κύριο Ρ. ΛΟΡΕΝΖΕΝ,

Κυρία Ν. ΒΑΪΤΣΙ,

Κύριο Δ. ΣΠΙΕΛΜΑΝΝ,

Κύριο Σ.Ε. ΤΣΕΒΕΝΣ, *δικαστές*,

και τον κύριο Σ. ΚΕΣΑΔΑ, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 28 Απριλίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 9733/03) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, μία υπήκοος της οποίας, η κυρία È È («η προσφεύγουσα»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Μαρτίου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον κ. Λ. Πανούση, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Κυριαζόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 11 Μαρτίου 2004, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1935 και είναι κάτοικος Βαρβάσαινας (Πελοπόννησος).

5. Στις 16 Ιουνίου 1995, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης κατά του ψυχιατρικού νοσοκομείου Αθηνών, το οποίο την απασχολούσε ως καθαρίστρια. Ζητούσε διάφορα ποσά για αποδοχές. Η συζήτηση έλαβε χώρα, μετά από μία αναβολή, στις 28 Ιανουαρίου 1997. Με προδικαστική απόφασή του, το δικαστήριο ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης μέχρις ότου να καταλήξουν οι άλλες διαδικασίες που είχε εισαγάγει η προσφεύγουσα για το ίδιο αντικείμενο (απόφαση αριθ. 318/1998). Στις 28 Ιουνίου 1998, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό μιας νέας δικασίμου. Αυτή έλαβε χώρα στις 19 Μαρτίου 1999.

6. Στις 16 Ιουλίου 1999, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 2023/1999).

7. Στις 23 Αυγούστου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

8. Στις 16 Μαΐου 2000, το Εφετείο Αθηνών εξαφάνισε την προσβληθείσα απόφαση και έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 4060/2000).

9. Στις 19 Ιουλίου 2000, το νπσοκομείο άσκησε αίτηση αναίρεσης.

10. Στις 25 Ιουλίου 2002, με πλήρως αιτιολογημένη απόφαση, ο Άρειος Πάγος εξαφάνισε την αναιρεσιβληθείσα απόφαση και

παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Εφετείου (απόφαση αριθ. 1392/2002). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε στις 22 Αυγούστου 2002 και θεωρήθηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 2002. Ο πληρεξούσιος δικηγόρος της προσφεύγουσας έλαβε αντίγραφο της στις 13 Σεπτεμβρίου 2002. Η προσφεύγουσα δεν επανέλαβε την δίκη ενώπιον του Εφετείου (το οποίο, σε κάθε περίπτωση, αν επιλαμβανόταν εκ νέου της υποθέσεως, θα απέρριπτε την αγωγή της προσφεύγουσας σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Αρείου Πάγου).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

11. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

A. Επί του παραδεκτού

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Σημειώνει ότι η εθνική τελεσίδικη απόφαση καθαρογράφηκε στις 22 Αυγούστου 2002, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν την κατάθεση της παρούσας προσφυγής.

13. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προθεσμία των έξι μηνών άρχισε να τρέχει από τις 13 Σεπτεμβρίου 2002, ημερομηνία κατά την

οποία ο πληρεξούσιος δικηγόρος της έλαβε γνώση της απόφασης αριθ. 1392/2002. Προσθέτει ότι η προθεσμία των έξι μηνών δεν τρέχει κατά την περίοδο των δικαστικών διακοπών των ελληνικών δικαστηρίων (από την 1^η Ιουλίου μέχρι τις 15 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους), κατά την διάρκεια της οποίας ο πληρεξούσιος δικηγόρος της έλειπε επίσης σε διακοπές. Τούτο, ακόμη περισσότερο αφού ο πληρεξούσιος δικηγόρος της δεν βιαζόταν να λάβει αντίγραφο της απόφασης, η οποία ήταν «παράνομη, απολύτως παράδοξη και άδικη».

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, μπορεί να επιληφθεί μόνον μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία της τελεσίδικης εθνικής απόφασης. Επί του ζητήματος αυτού, έχει ήδη κρίνει ότι, όταν ο προσφεύγων έχει δικαίωμα στο να του επιδοθεί αυτεπαγγέλτως αντίγραφο της τελεσίδικης εθνικής απόφασης, συνάδει περισσότερο με το αντικείμενο της διάταξης αυτής να θεωρηθεί ότι η εξάμηνη προθεσμία αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία επίδοσης του αντιγράφου της απόφασης (βλέπε, ειδικότερα, *Worm κατά Αυστρίας*, απόφαση της 29 Αυγούστου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-V, σελ. 1547, § 33) και, όταν δεν προβλέπεται η επίδοση από το εθνικό δίκαιο, όπως εν προκειμένω, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ημερομηνία καθαρογραφής της απόφασης, ημερομηνία από την οποία οι διάδικοι μπορούν πράγματι να λάβουν γνώση του περιεχομένου της (*Παπαχελάς κατά Ελλάδας* [GC], αριθ. 31423/96, § 30, CEDH 1999-II).

15. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση αριθ. 1392/2002, η οποία είναι τελεσίδικη εθνική απόφαση με την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, καθαρογράφηκε στις 22 Αυγούστου 2002 και θεωρήθηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 2002. Η προσφεύγουσα έλαβε αντίγραφο της στις 13 Σεπτεμβρίου 2002 και κατέθεσε την προσφυγή της λιγότερο από έξι μήνες αργότερα, στις 11

Μαρτίου 2003. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι το διάστημα μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία η προσφεύγουσα μπορούσε να λάβει αντίγραφο της εν λόγω απόφασης και της ημερομηνίας κατά την οποία έλαβε γνώση της δεν προσφέρεται για κριτική και δεν μπορεί να της καταλογιστεί ότι παρέμεινε αδρανής επί μία μακρά περίοδο ή ότι δεν έδειξε επιμέλεια. Τούτο, ακόμη περισσότερο αφού το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι δεν μπορεί απαιτηθεί από τον διοικούμενο να πηγαίνει καθημερινώς να πληροφορείται για την ύπαρξη μιας απόφασης που δεν του κοινοποιήθηκε ποτέ (*Παπαγεωργίου κατά Ελλάδας*, απόφαση της 22 Οκτωβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VI, σελ. 2287, § 32). Συνεπώς, η ένσταση της Κυβέρνησης πρέπει να απορριφθεί.

16. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

17. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική και ότι τα επιληφθέντα δικαστήρια αποφάνθηκαν μέσα σε λογικές προθεσμίες. Ισχυρίζεται εξάλλου ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν ιδιαίτερα επιμελής ως προς την διεξαγωγή της διαδικασίας.

18. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 16 Ιουνίου 1995, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, και τελείωσε στις 25 Ιουλίου 2002, με την απόφαση αριθ. 1392/2002 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως επτά χρόνια, ένα μήνα και εννέα ημέρες, για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της

υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

20. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

21. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Πράγματι, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η υπόθεση δεν ήταν ιδιαίτερα πολύπλοκη και ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν γενικά αμελής ως προς την διεξαγωγή της διαδικασίας. Το Δικαστήριο εκτιμά έτσι ότι η βραδύτητα της διαδικασίας είναι κατά κύριο λόγο αποτέλεσμα της συμπεριφοράς των αρχών και των επιληφθέντων δικαστηρίων. Βεβαίως, το Δικαστήριο δεν αγνοεί ότι το μονομελές πρωτοδικείο αναγκάστηκε να αναβάλει την εξέταση της υπόθεσης μέχρις ότου καταλήξουν οι άλλες διαδικασίες που είχαν εισαχθεί από την προσφεύγουσα για το ίδιο αντικείμενο. Εν τούτοις, επανεπιβεβαιώνει ότι τα Συμβαλλόμενα Κράτη έχουν την ευθύνη να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εγγυηθούν σε όλους το δικαίωμα να επιτύχουν μία τελεσίδικη απόφαση επί των αμφισβητήσεων που σχετίζονται με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως μέσα σε λογική προθεσμία (*Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], αριθ. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV). Έτσι, λαμβανομένης υπόψη της

νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

22. Η προσφεύγουσα παραπονείται εξάλλου ότι η υπόθεσή της δεν εξετάστηκε δικάως και ότι τα ελληνικά δικαστήρια διέπραξαν πραγματικά και νομικά σφάλματα που ευνόησαν τον αντίδικό τους.

Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η εφαρμογή και η ερμηνεία του εθνικού δικαίου υπάγονται καταρχήν στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 19 της Σύμβασης, το Δικαστήριο έχει ως μοναδική αποστολή να εξασφαλίζει την τήρηση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Κράτη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να εξετάζει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που αυτά θα μπορούσαν να έχουν θίξει τα προστατευόμενα από την Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I).

24. Όμως, εν προκειμένω, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλία συζήτησης και στην διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα είχε την δυνατότητα να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα για την υπεράσπιση της υπόθεσής σας.

25. Συμπερασματικά, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εξεταζόμενη στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία είχε δίκαιο χαρακτήρα, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

26. Συνεπώς, το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

27. Η προσφεύγουσα παραπονείται τέλος για την προσβολή του δικαιώματός της για σεβασμό της περιουσίας της, όπως το εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Υποστηρίζει ότι έχει απωλέσει το δικαίωμά της να εισπράξει το ποσό που διεκδικούσε για αποζημίωση.

Επί του παραδεκτού

28. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι επικαλούμενες αξιώσεις της προσφεύγουσας δεν μπορούν να θεωρηθούν «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, αφού καμία από αυτές δεν διαπιστώθηκε ούτε εκκαθαρίστηκε από δικαστική απόφαση με ισχύ δεδικασμένου. Αυτή είναι εν τούτοις η προϋπόθεση ώστε μία απαίτηση να είναι βεβαία και απαιτητή και, συνεπώς, προστατευόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (βλέπε *Ελληνικά Διυλιστήρια Στραν και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδα*, απόφαση της 9 Δεκεμβρίου 1994, série A, no. 301-B, σελ. 84, § 59).

29. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, ενόσο η υπόθεσή της εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η αγωγή της δεν γεννούσε, για λογαριασμό της προσφεύγουσας, κανένα δικαίωμα για αξίωση, αλλά μόνον το ενδεχόμενο να εισπράξει τέτοια αξίωση. Έτσι, οι αποφάσεις που απέρριψαν την αγωγή της προσφεύγουσας δεν

μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα την αποστέρησή της από ένα περιουσιακό στοιχείο του οποίου ήταν κυρία.

30. Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Η προσφεύγουσα αξιώνει 40.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση.

34. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 1.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Εξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης 5.300 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών

δικαστηρίων. Δεν προσκομίζει τιμολόγιο, αλλά μόνον ένα σημειώμα εξόδων αναλυτικό, δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από τον δικηγόρο της, πάνω στην οποία αναγράφεται το ίδιο αυτό ποσό.

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και αναιτιολόγητο.

37. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

38. Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του και των πιο πάνω αναφερομένων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

1. *Κηρύσσει*, κατά πλειοψηφία, την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη ως προς τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται*, με ψήφους έξι έναντι μιας, ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

2. *Αποφαίνεται*, με ψήφους έξι έναντι μιας, ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*, με ψήφους έξι έναντι μιας, ότι:

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 1.000 (χίλια) ευρώ για ηθική βλάβη και 500 (πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί των ποσών αυτών,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης αποζημίωσης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 19 Μαΐου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 10 Ιουνίου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος